

Maal været anerkjendt fra Statsrevisionens Side, at der fra Marineministeriets Side, det vil sige fra de forskjellige Mænds Side, der efterhaanden have været Marineministre, er gjort, hvad der stod i deres Magt for at forebygge Gjentagelser af de Uordener" osv. osv. Det vil altsaa ses, at man ved at vedtage Indstillingen i samme Form, i hvilken Landsthinget ifjor vedtog den, paa ingen Maade kan siges at desavouere Statsrevisionen eller gaa imod den, men at den tværtimod, saaledes som den ærede Statsrevisor sagde, kun er et Udtryk for det, som har været Statsrevisionens virkelige Tanke. Hvorvidt man efter Omstændighederne, nu da Sagen er kommen ind paa et andet Stadium, end den var ifjor, maatte finde sig foranlediget til at tage tilføje den ærede Marineministers seneste Henstilling om at lade hele dette Punkt udgaa, skal jeg i Diebliftet ganske henstille; vist nok er det jo, at Afstemningen ifjor allerede kan have gjort sin Virkning, og at der nu er mindre Nødvendighed for at fastholde Indstillingen. Det skal jeg imidlertid som sagt lade ligge i dette Dieblif og kun hævde, at der ikke i den af Udvalgets Mindretal fastholdte Affattelse indholdes den mindste Desavouering af Statsrevisionen. — Hvad dernæst angaar det andet Punkt, det store Hovedpunkt, som Udvalgets Flertal i den Grad har fæstet sin Opmærksomhed paa, at det derved synes rent at have overset, hvad der nu gjentagne Gange er gjort opmærksom paa, at dets Indstilling aldeles ikke længer passer, da vil jeg sige, at mig forekommer dette Punkt ikke at være nogen videre stor Sag eller at være meget verd. Derjom det havde været Brug at sige „godkjende“ i Stedet for at bruge de Udtryk, der hidtil have været brugte, saa vilde jeg sige: Na ja, lad det gaa, skjøndt det er et uheldigt Udtryk, thi det er aldrig verd at tage den Slags Ting saa nøie. Jeg vilde endvidere, dersom Udvalgets Flertal havde foreslaaet at ombytte det hidtil brugte Udtryk med Ordet „godkjende“ ifølge en Motivering, der lød omtrent saaledes: Det Udtryk, man hidtil har brugt: „fraskriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Regnskabet“ er saa langt, vi synes, der er meget raskere at bruge et saadant enkelt Udtryk som „godkjende“, saa vilde jeg heller ikke have haft nogen videre Indvending at gjøre derimod. Men lidt anderledes stiller Sagen sig rigtignok efter den Motivering, Flertallet har givet af sit Forslag til en Forandring. Denne Motivering er ganske vist ikke meget klar, og jeg tror, at det ærede Flertal vil ved nærmere Overveelse selv finde, at den i logisk Henseende

lader en Del tilbage at ønske; men Meningen synes i al Fald at være denne: Vi kunne ikke bruge dette Udtryk: „Rigsdagen fraskriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende“, thi det er kun Folkethinget, der kan gjøre Ansvar gjældende, derimod ikke Landsthinget, og det er altsaa kun Folkethinget, men ikke Landsthinget, der kan fraskrive sig Retten dertil. Saaledes omtrent er Flertallets Motivering; men denne Tankegang lider i flere Henseender af betydelige Mangler. For det Første er der den Feiltagelse derved, at Flertallet tager Sagen, som om der stod: „Landsthinget fraskriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende mod Regnskabet“; men det staar der jo ikke. Der staar: Rigsdagen fraskriver sig Ret til osv. Det er saaledes den første Feiltagelse, der er i Flertallets Begrundelse. Dernæst hviler den paa en anden Feiltagelse, idet Flertallet aabenbart maa antage, at Folkethinget kan fraskrive sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende imod Ministeriet. Men dette kan det jo aabenbart ikke. Folkethinget har det i sin Magt at gjøre Ansvar gjældende, og Folkethinget har det i sin Magt at lade være med at gjøre Ansvar gjældende, men det kan aldeles ikke fraskrive sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med bindende Virkning saaledes, at det dermed var afgjort, at Ansvar ikke kunde blive gjort gjældende. Thi den Beslutning, som Folkethinget maatte vedtage om at fraskrive sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende, vilde aldeles ikke være bindende, ikke blot ikke for et følgende Folkething, men ikke en Gang for det samme Folkething, ja end ikke for det samme Folkething i den samme Samling. Folkethinget maatte kunne forandre denne Beslutning. At fraskrive sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende er nemlig Noget, der kun tilkommer Rigsdagen som saadan i dens Helhed. Det følger af Bestemmelsen i Grundlovens § 50, hvor det hedder, at Statsrevisionens Betænkninger forelægges Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning. Det er **Rigsdagen**, der tager denne Beslutning; Rigsdagen i sin Helhed kan tage en Beslutning, hvoraf det kan blive Følgen, at der ikke mere fra noget af Thingenes Side kan gjøres Ansvar gjældende mod Ministeren. Der kan derfor ikke indvendes Noget mod den Form, der hidtil er brugt, og der er saa meget mindre Grund til at slutte sig til Flertallets Forslag, som der er en tredie Feil i dets Tankegang, der allerede er paaapeget af det ærede Medlem for Biele Amts 1ste Valgkreds (Sad), nemlig at det at gjøre Ansvar gjældende ikke udelukkende viser sig igjennem Anklagemyndig-